

Arrest

nr. 294 826 van 28 september 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. LINCAUTAN
Louizalaan 146 bus 9
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 23 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 februari 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 maart 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA .

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. LINCAUTAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten S. VAN ROMPAEY en L. RAUX verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 augustus 2022 dient verzoekster een aanvraag in tot gezinshereniging als familielid van een Unieburger, met als referentiepersoon haar schoonbroer, de heer C.V. die de Roemeense nationaliteit bezit.

1.2. Op 14 februari 2023 treft verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Deze bijlage wordt thans bestreden en luidt als volgt:

"In uitvoering van 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.08.2022 werd ingediend door:

Naam: [R.]

Voornaam: [A.]

Nationaliteit: Moldavië (Rep.)

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister:[...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 23.08 2022 gezinshereniging aan met haar schoonbroer [C.V.], van Roemeense nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15 12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- internationaal reispaspoort Moldavië ([...]) op naam van betrokkene*
- kadastraal attest n°0100/22/152719 dd. 10.10.2022 waaruit blijkt er op datum van het attest geen onroerende goederen geregistreerd stonden op naam van betrokkene in Moldavië, dit attest heeft betrekking op de situatie in oktober 2022, zijnde na de aankomst van betrokkene in België en na de opstart van de huidige aanvraag gezinshereniging. Het is dan ook niet relevant en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het aangehaalde onvermogen van betrokkene.*
- geldstorting vanwege een derde aan betrokkene dd. 05.12.2019, 28.06.2020, 02.07.2020, 14.10.2020: echter, deze geldstorting is niet afkomstig van de referentiepersoon, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Tevens, voor zover ze moeten aanvaard worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat ze beperkt en eerder onregelmatig zijn, én dat er niet werd aangetoond dat betrokkene op deze sommen aangewezen was om te voorzien in haar levensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor of met het oog op overige doeleinden.*
- geldstorting vanwege een derde aan derden dd. 28 08.2018, 26 11.2018, 17.04 2019: echter, deze geldstorting is niet afkomstig van de referentiepersoon en zijn niet gericht aan betrokkene, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*
- attesten dd. 09.11.2022 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon op datum van de attesten geen financiële steun of leefloon ontving vanwege het OCMW te Halle*

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat er geen sprake is van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon. De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om "overeenkomstig zijn nationaal recht" de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van

de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37).

De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn.

De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen.

Echter, in deze dient dus te worden vastgesteld dat de referentiepersoon minstens sedert 15 06 2015 in België verblijft, en dan ook reeds jarenlang gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn. Niets wijst er op dat de referentiepersoon zich ertoe zou gedwongen zien België of de Europese Unie te moeten verlaten indien betrokkene niet gemachtigd zou worden tot verblijf.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 23 08.2022 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat zij onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert 23 08.2022 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis, artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon en zijn gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de

referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat ze ook een leven kan verderzetten in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het précaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat ze daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

[...]"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoekster op: "SCHENDING VAN ARTIKEL 47/1, 47/2 EN 47/3 VAN DE WET VAN 1 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, EN SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT EN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL ALS ALGEMENE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR".

Zij betoogt als volgt:

"Eerste onderdeel

De bestreden beslissing beroept zich op artikel 47/1 van de wet van 1 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vermeld als 'Vreemdelingenwet'), dat luidt als volgt: "Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: 1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°; 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; 3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven". Dit wordt verder verduidelijkt in artikel 47/3 Vreemdelingenwet. "(...) § 2 De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel." (...) "Er wordt niet bepaald onder welke voorwaarden een ander familielid kan worden beschouwd als zijnde "ten laste" van de referentiepersoon die hij vervoegt.

Verzoekster dient aan te tonen ten laste te zijn van de burger van de Unie of deel uit te maken van het gezin.

De bestreden beslissing bespreekt een aantal documenten die werden voorgelegd tot staving van deze voorwaarden van artikel 47/3 Vreemdelingenwet en op een willekeurig wijze herleid tot niets dienend.

Hierover wordt onmiddellijk gesteld dat er in eerste instantie date er geen sprake is van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon waarop de willekeurige toon is meteen gezet voor de rest van de motivering van de bestreden beslissing.

Wat betreft deze hypothetische stelling (genomen in eerste instantie) dat het recht op vrij personenverkeer van de referentiepersoon niet wordt geschonden verwijst verzoekster naar bestaande en vaste rechtspraak van uw rechtbank, namelijk het arrest nr. 2 0.7 1 die zulke stellingen terecht vernietigde nu duidelijk is dat deze in strijd zijn met het recht op vrij verkeer. Het is onbetwistbaar dat zulke weigeringen met enkel en enige doel worden genomen om het recht van vrij verkeer niet enkel te beperken maar het gezin en de Uniburger te verplichten of beter aan te moedigen om België te verlaten. Het recht van vrij verkeer houdt eveneens in, het recht op ongestoord verblijf in alle andere lidstaten van Europese Unie.

De uitgangspositie van de bestreden beslissing is foutief, waardoor de ganse beslissing wordt aangetast en dient al vernietigd te worden nu deze in strijd is met de grondbeginselen van Europees recht, namelijk het recht van vrij verkeer¹.

Verder overweegt de bestreden beslissing dat verzoekster niet zou aangetoond hebben dat zij onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar vertrek, en vervolgens dat er niet zou aangetoond zijn dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon of deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie.

De bestreden beslissing lijkt aldus als determinerend motief aan te halen dat verzoekster haar onvermogen in het land van herkomst niet heeft aangetoond en dat zij geen deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie.

Dat besluitvorming van de verweerster zich verder steunt op willekeur en op onvolledige gegevens blijkt verder eveneens uit feiten:

Verzoekster was minderjarig tot 2020 en kon logischerwijze geen geld ontvangen op haar persoonlijke naam, redenen waarom alle geldstortingen tot haar meerderjarigheid werden uitgevoerd op naam van haar arbeidsongeschikte moeder.

Daarnaast heeft verzoekster eveneens haar Moldavische paspoort voorgelegd met inreisstempel als bewijs dat zij regelmatig als minderjarige en meerderjarige haar gezin in België heeft bezocht.

Evenzeer heeft referentiepersoon en zijn echtgenote (zus van verzoekster) haar paspoort voorgelegd met inreisstemels om aan te tonen dat zij op regelmatige wijze naar Moldavië hebben afgereisd dit als bewijs als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van verzoekster van de referentiepersoon en zijn echtgenote.

Dat verweerder in haar besluitvorming en niettegenstaande heft feit dat er geen wettelijke afstamming tussen de verzoekster en de referentiepersoon aangetoond is, toch voorbijgaat van een band van aanverwantschap tussen de verzoekster, haar enige zus die echtgenote is van de referentiepersoon.

Dat verweerder in haar besluitvorming de interpretatie van het begrip 'ten laste' naast zich neerlegt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het 'ten laste' zijn van een familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die heeft gebruikgemaakt van zijn recht van vrij verkeer of door diens echtgenoot. De aanleiding van de steun is dat het familielid, gezien zijn economische of sociale toestand, niet in staat is in zijn eigen basisbehoeften te voorzien.

Dat verweerder deze stukken en cruciale elementen in haar beoordeling zomaar impliciet heeft afgewezen.

Dat er sprake is van een onredelijke en niet-correcte beoordeling van het geheel van de voorgelegde stukken waardoor de materiële motiveringsplicht geschonden is.

Dat de autoriteiten van de lidstaten moeten een nauwkeurig onderzoek verrichten naar de persoonlijke situatie van de aanvrager die een bijzondere afhankelijkheid met een EU-burger heeft. Bij het onderzoek naar de persoonlijke situatie van de aanvrager moet de bevoegde autoriteit rekening houden met de omstandigheden die naar het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de EU-burger (zaak C-83/11, Rahman e.a., 5 September 2012, punten 22-23).

Dat verweerder zich dan ook gebaseerd heeft op onvolledige gegevens en de bestreden beslissing dan ook pertinent onvoldoende gemotiveerd is en een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de motiveringsplicht.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen bepaalt dat bestuurs-handelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS, 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

Verzoekster kan aan de hand van de bestreden beslissing niet nagaan of verweerder is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, hij deze correct beoordeeld heeft en of hij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot zijn beslissing is gekomen.

Eveneens is er sprake van een schending van de zorgvuldigheidsplicht door een dergelijk overheidshandelen. Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053). De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvS, SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenfinding (RvS, VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31)'. Het zorgvuldigheids-beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS, 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS, 2 februari 2007, nr. 167.411). Dat er derhalve sprake is van schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Verwerende partij heeft dus onvoldoende rekening gehouden met de elementen die de concrete situatie van verzoekster daadwerkelijk kenmerken en heeft dan ook niet conform het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 47/1 gehandeld."

2.2. Verzoekster acht de materiële motiveringsplicht geschonden. Deze heeft betrekking op de deugdelijkheid van de motieven die verzoekster betwist. De Raad bekijkt het middel dan ook vanuit dit oogpunt en niet vanuit de invalshoek van de formele motiveringsplicht die verzoekster in haar ondersteunend betoog ook geschonden acht. Immers werden ofwel de motieven niet afdoende verduidelijkt, waardoor verzoekster ze niet inhoudelijk kan bekritisieren ofwel werden ze wel afdoende verduidelijkt en kan verzoekster uiteenzetten waarom ze niet deugen, quod in casu.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheids-beginsel houdt in dat verweerder bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. De door verzoekster ingediende verblijfsaanvraag geschiedde in het kader van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° [...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet luidt verder:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Deze bepalingen vormen een omzetting van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van de Burgerschapsrichtlijn 2004/38 dat luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.”

2.4. Voor wat betreft het begrip ‘ten laste’ kan worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, ptn. 35-37 en 43), rechtspraak die werd bevestigd in het arrest Reyes (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, ptn. 20-24). In het voormelde arrest Jia wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35). Om vast te stellen of de familieleden te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien (pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37). Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel (pt. 43). In het arrest Reyes stelt het Hof vast dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklem-toont hierbij dat deze materiële steun *“voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst”* (pt. 24).

2.5. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, moet verzoekster dus aantonen dat er reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, van materiële en/of financiële aard, omdat zij zelf niet in staat is in haar basisbehoeften te voorzien. Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een gebrek aan voldoende inkomsten uit activiteiten als werknemer, zelfstandige en/of onroerend goed e.a. dat algemeen kan worden omschreven als een situatie van onvermogenheid. De steun die de referentiepersoon verstrekt, mag niet een louter financiële bonus op de eigen middelen betreffen.

2.6. Voor wat betreft het begrip deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie kan worden verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van 15 september 2022 in de zaak C-22/21. Hierin heeft het Hof geoordeeld dat het begrip ‘andere familieleden die inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet’ slaat op personen die met deze burger een relatie van afhankelijkheid hebben die is gebaseerd op een nauwe, duurzame persoonlijke band die is ontstaan in hetzelfde huishouden en in het kader van een gemeenschappelijk huiselijk leven dat verder gaat dan eenvoudigweg tijdelijk samenwonen om louter praktische redenen. Het “*ander familielid*”, om te kunnen worden beschouwd als inwonend in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a), van richtlijn 2004/38 bij een Unieburger die in het gastland een verblijfsrecht geniet, moet het bewijs leveren dat hij met die burger een nauwe en duurzame persoonlijke band heeft waaruit blijkt dat er een reële situatie van afhankelijkheid tussen beiden bestaat en dat zij een huishouden delen dat niet is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in die lidstaat. Die band moet zodanig zijn dat indien het andere familielid in het gastland niet zou kunnen inwonen bij de Unieburger, minstens één van beiden daaronder zou lijden. Bij de beoordeling van de duurzaamheid van de persoonlijke band tussen beiden moet niet alleen rekening worden gehouden met de periode na het verwerven van het statuut van burger van de Unie maar ook met de periode daarvoor.

2.7. Naast documenten die uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst, mag het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin in het land van oorsprong worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verweerder ertoe is gehouden alle door verzoekster overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt aan verweerder toe de overgemaakte bewijsstukken en hun bewijswaarde te beoordelen. Hij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen.

2.8. De bestreden beslissing tot weigering van verblijf stelt uitgebreid vast dat verzoekster niet aantoont dat zij in het land van herkomst voorafgaand aan de in punt 1.1. bedoelde aanvraag deel uitmaakte van het gezin of ten laste was van de referentiepersoon, zijnde haar Roemeense schoonbroer.

2.9. Verweerder somt de stukken op die verzoekster heeft voorgelegd en beoordeelt ze. Zo stelt hij vast:

“- kadastraal attest n°0100/22/152719 dd. 10.10.2022 waaruit blijkt er op datum van het attest geen onroerende goederen geregistreerd stonden op naam van betrokkene in Moldavië, dit attest heeft betrekking op de situatie in oktober 2022, zijnde na de aankomst van betrokkene in België en na de opstart van de huidige aanvraag gezinshereniging. Het is dan ook niet relevant en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het aangehaalde onvermogen van betrokkene.”

Verzoekster gaat hier niet op in waardoor de gedane beoordeling overeind blijft.

“- geldstorting vanwege een derde aan betrokkene dd. 05.12.2019, 28.06.2020, 02.07.2020, 14.10.2020: echter, deze geldstorting is niet afkomstig van de referentiepersoon, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Tevens, voor zover ze moeten aanvaard worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat ze beperkt en eerder onregelmatig zijn, én dat er niet werd aangetoond dat betrokkene op deze sommen aangewezen was om te voorzien in haar levensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor of met het oog op overige doeleinden.

- geldstorting vanwege een derde aan derden dd. 28.08.2018, 26.11.2018, 17.04.2019: echter, deze geldstorting is niet afkomstig van de referentiepersoon en zijn niet gericht aan betrokkene, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging”

Uit het administratief dossier blijken de volgende geldstorting:

- 28 augustus 2018 (van verzoeksters zus aan verzoeksters moeder): 150 euro
- 26 november 2018 (van verzoeksters zus aan verzoeksters moeder): 200 euro
- 5 december 2019 (van verzoeksters zus aan verzoekster): 200 euro
- 17 april 2019 (van verzoeksters zus aan een zekere A.I.): 600 euro
- 28 juni 2020 (van verzoeksters zus aan verzoekster): 200 euro
- 2 juli 2020 (van verzoeksters zus aan verzoekster): 329 euro
- 14 oktober 2020 (van verzoeksters zus aan verzoekster): 150 euro

Verzoekster wijst erop dat ze minderjarig was tot 2020, hierdoor geen geld kon ontvangen op haar persoonlijke naam en dat alle geldstorting tot haar meerderjarigheid werden uitgevoerd op naam van

haar moeder. Verzoeksters verklaringen staan haaks op de door haar bij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag gevoegde stukken, die zich in het administratief dossier bevinden zoals verweerder terecht opmerkt in zijn nota. Zo blijkt uit haar Moldavisch paspoort waarin haar geboortedatum wordt vermeld dat zij meerderjarig is geworden op 20 augustus 2020, terwijl uit de voorgelegde geldoverschrijvingen blijkt dat er op 5 december 2019, 28 juni 2020 en 2 juli 2020, toen verzoekster dus nog minderjarig was, reeds geld op haar naam werd overgemaakt. Maar zelfs, indien kan worden aanvaard dat de twee geldsommen gestort op de rekening van verzoeksters moeder relevant zijn in 2018, toen verzoekster minderjarig was en zelfs indien verzoeksters betoog dat de financiële steun ook mag uitgaan van de echtgenote van de referentiepersoon (zijnde verzoeksters zus) kan worden aanvaard, kan dit niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf. Verzoekster brengt immers niets in tegen de vaststellingen van verweerder over de geldstortingen “dd. 05.12.2019, 28.06.2020, 02.07.2020, 14.10.2020” – en dus de recentste voordat de aanvraag gezinshereniging wordt ingediend, die telkens op verzoeksters rekening werden gestort en waarbij de laatste betrekking heeft op de periode dat verzoekster meerderjarig was – dat ze beperkt en eerder onregelmatig zijn, én dat niet werd aangetoond dat verzoekster op deze sommen aangewezen was om te voorzien in haar levensonderhoud, dan wel dat ze verzonden en aangewend werden voor of met het oog op overige doeleinden. Verzoekster beweert wel maar toont niet aan dat haar moeder arbeidsongeschikt was en ze toont ook niet aan dat ze als meerderjarige niet kon voorzien in haar eigen levensonderhoud. In dit verband valt een hiaat op tussen de laatste geldstorting in oktober 2020 en verzoeksters vestigingsaanvraag die dateert van augustus 2022.

2.10. Verzoekster brengt concluderend niets in tegen de vaststellingen van verweerder dat er geen bewijs werd overgemaakt van haar onvermogen en dat ze niet heeft aangetoond dat ze op de (recentste) overgemaakte geldsommen was aangewezen om te voorzien in haar levensonderhoud, dan wel dat ze werden verzonden en aangewend voor of met het oog op overige doeleinden. Deze vaststellingen alleen al volstaan om de conclusie van verweerder overeind te houden dat verzoekster niet heeft aangetoond in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van de burger van de Unie. In dit verband kan worden verwezen naar het gestelde in punt 2.5.

2.11. Verzoekster wijst er verder op dat haar zus en de referentiepersoon “*regelmatig*” naar Moldavië zijn gereisd om haar te bezoeken en dat zij als minderjarige ook vaak “*haar gezin in België*” heeft bezocht. Ze verwijst hiervoor naar de betrokken paspoorten met inreisstempels. Echter kan dit geen afbreuk doen aan de vaststellingen van verweerder zoals weergegeven in punt 2.10. Voor zover verzoekster hiermee zou willen aantonen dat zij een gezin vormde met de referentiepersoon voorafgaand aan de aanvraag in het land van herkomst, wijst de Raad erop dat verzoekster de in- en uitreistempels in de betrokken paspoorten niet meer kan laten zeggen dan wat ze zeggen, met name dat ze elkaar hebben bezocht. Deze situatie beantwoordt duidelijk niet aan het begrip deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie zoals geduid door het Hof van Justitie (cf. supra). Verzoekster toont niet aan dat haar nauwe, duurzame persoonlijke band die ze voorhoudt te hebben met de referentiepersoon is ontstaan in hetzelfde huishouden en in het kader van een gemeenschappelijk huiselijk leven in Moldavië. Zoals verweerder terecht vaststelt in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf brengt verzoekster hiertoe geen documenten aan.

2.12. De conclusie is dan ook dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen dat verweerder op basis van de voorgelegde stukken niet correct, onzorgvuldig of op kennelijk onredelijke wijze oordeelde: “*Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.*” Verzoeksters andersluidende overtuiging, haar onbegrip voor de weigeringsbeslissing alsook theoretische beschouwingen over de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht kunnen niet leiden tot een andersluidend oordeel.

2.13. Verzoekster slaagt er niet in om de conclusie van verweerder onderuit te halen dat zij niet heeft voldaan aan de voorwaarde van het ‘ten laste zijn’ of deel uit te maken van het gezin van de Roemeense referentiepersoon. Deze vaststelling volstaat op zich al om de beslissing tot weigering van verblijf overeind te houden.

2.14. Voor wat betreft de vaststelling in de beslissing tot weigering van verblijf dat er geen sprake is van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon: dit is in tegenstelling tot

wat verzoekster voorhoudt niet de “*uitgangspositie*” van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf waardoor, wanneer onderuit gehaald door verzoekster, de beslissing zou dienen te worden vernietigd. Mocht dit daadwerkelijk zo zijn, dan zou wat volgt in de beslissing tot weigering van verblijf en wat hierboven werd besproken, geen zin hebben. De Raad stelt op dit vlak trouwens net als verweerder vast dat verzoekster niets concreets inbrengt tegen de concrete vaststelling van verweerder: “*Echter, in deze dient dus te worden vastgesteld dat de referentiepersoon minstens sedert 15 06 2015 in België verblijft, en dan ook reeds jarenlang gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn. Niets wijst er op dat de referentiepersoon zich ertoe zou gedwongen zien België of de Europese Unie te moeten verlaten indien betrokkene niet gemachtigd zou worden tot verblijf*”, waardoor ze overeind blijft. Verzoekster maakt immers nergens concreet dat, door de bestreden beslissing tot weigering van verblijf, de Roemeense referentiepersoon wordt verplicht België te verlaten, waardoor hij wordt gefnuikt in zijn recht van vrij verkeer. Deze vaststelling dringt zich des te meer op gezien het gestelde in punt 2.13.

2.15. Verzoekster brengt ten slotte niets in tegen het onderdeel van de bijlage 20 waarbij haar het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Deze overwegingen blijven op dit punt dan ook overeind.

Het enig middel is derhalve ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA